

професіонала. Інакше це може призвести до корупції та соціальних проблем. Тому на кожному етапі професійного шляху кожен адвокат має усвідомлювати, що його основною метою є не тільки надання якісних юридичних послуг, здійснення правового захисту та забезпечення правової допомоги, але й дотриманням доктрини «верховенства права», забезпечення рівності перед законом, об'єктивності; чесності; компетентності. Адвокат має нести відповідальність за якість надання юридичних послуг перед собою, адвокатською спільнотою та суспільством. В результаті це реалізується у свідомому дотриманні адвокатом моральних та правових вимог та підвищенні рівня поваги до адвокатів з боку суспільства.

Отже, етична культура адвоката – це знання загальних етичних норм, моральних прав та обов'язків, які відповідають чинним законам та свідоме використовуються у професійній діяльності.

Список використаних джерел:

1. Салова Н. Професійна етика аудитора: фундаментальні принципи / Н. Салова // Аудитор України. – 2015. – [Електронний ресурс] Режим доступу: https://www.pspaudit.com.ua/files/psp_14-19_salova.pdf
2. Аболіна Т. Г. Прикладна етика. Навч. посіб./ За наук. ред. Панченко В. І. – К.: «Центр учбової літератури», 2012. – 392 с.
3. Рудакович М. І. Професійна етика державних службовців: теорія і практика формування в умовах демократизації державного управління: Моногр./ М. І. Рудакович. – Тернопіль: Астон, 2007. – 397 с.
4. Правила адвокатської етики, схвалено Вищою кваліфікаційною комісією адвокатури при Кабінеті Міністрів України 1 жовтня 1999 року протокол від 1 - 2 жовтня 1999 р. N 6/VI– [Електронний ресурс] Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/MUS128.html
5. Правила адвокатської етики, затверджені Звітно-виборним з'їздом адвокатів України 2017 року 09 червня 2017 року у м. Києві – [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://vkdkka.org/wp-content/uploads/2017/07/PravilaAdvokatskojiEtiki2017.pdf>

Слухач 1-го курсу ННІЗДН НАВС (Хмельницьке відділення)

Онищук Олександр Васильович

НОВІТНІ ПІДХОДИ ДО СТРУКТУРИ МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВИ

Питання про визначення поняття механізму держави, його сутності, структури, принципів формування й функціонування дотепер є проблемним, представляючи певну складність. Це можна пояснити не тільки наявністю суб'єктивного фактору, що полягає в неоднаковому сприйнятті різними суб'єктами державності, але й з огляду на об'єктивний характер багатоаспектності, багатогранності самого інституту держави й державно-правових явищ у різні історичні епохи.

Механізм сучасної держави – це інституціоналізовані (організовані) групи (об'єднання) громадян, які у певному правовому порядку наділяються державно-владними повноваженнями з метою забезпечення соціального компромісу та згоди [3, с. 287].

Для нього притаманні такі **ознаки**:

1. Механізм держави – це система взаємозв'язаних, взаємодіючих, ієрархічно підкорених державних органів, державних підприємств та установ.
2. Організаційна структура та відносини між елементами механізму будуються на принципі субординації(мають ієрархічний характер):
 - рішення вищестоящих елементів механізму є обов'язковими для нижчестоящих;
 - державні підприємства та установи здійснюють свою діяльність під керівництвом державних органів.
3. Структурні елементи механізму держави є юридичними особами. Згідно із ст. 80 ЦК України, юридичною особою визнається організація, створена і зареєстрована у

встановленому законом порядку, яка наділяється цивільною правоздатністю і дієздатністю, може бути позивачем та відповідачем у суді. Вона має відокремлене майно, може від свого імені набувати майнових і особистих немайнових прав і нести обов'язки.

4. Створюється та функціонує механізм держави на державній формі власності. У державній власності є майно, у тому числі грошові кошти, що належать державі Україна. Від імені та в інтересах держави Україна право власності здійснюють відповідно органи державної влади.

5. Мета існування механізму держави – забезпечення реалізації завдань і функцій держави. Для їх реалізації кожний з елементів механізму держави наділяється правовим статусом, який утворюють нормативно закріплені: предмет відання (коло суспільних відносин та об'єкти, на які розповсюджується компетенція державної організації) та сама компетенція, яка складається з функцій та повноважень (прав й обов'язків) державної організації. Повноваження деталізують функції державної організації, визначають її напрямки дії з позицій можливого та необхідного (прав та обов'язків) [1, с. 8].

Саме тому, можна виокремити наступні новітні підходи у структурі механізму держави:

- створення державою належних умов для запровадження принципів самофінансування щодо елементів механізму держави;
- децентралізація і скорочення штату службовців державного апарату;
- удосконалення роботи з кадрами державного апарату, підвищення професіоналізму державних службовців;
- реорганізація державного апарату з метою усунення дублювання повноважень його структурних елементів;
- неухильне дотримання в організації та функціонуванні державного апарату конституційного принципу поділу влади на законодавчу, виконавчу, судову;
- переорієнтація роботи державного апарату на проблеми забезпечення повної та безперешкодної реалізації прав і свобод людини та громадянина;
- розробка правових процедур вирішення конфліктів між елементами державного механізму;
- підвищення ролі судових органів, забезпечення їх незалежності.

У сучасній теорії держави і права склалося декілька базових теоретико-методологічних підходів до визначення змісту поняття «механізм держави». Головна відмінність між ними полягає у способі тлумачення структурних елементів цього механізму. Найбільш «вузьке» доктринальне тлумачення змісту поняття механізму держави ґрунтується на його ототожненні з апаратом держави, що, фактично, робить єди ним елементом механізму держави органи державної влади. На противагу цьому, протягом останніх десятиліть поступово виникла інша методологія аналізу механізму держави, яка передбачає різні міри «розширення» його змісту. На сьогоднішній день вона поступово набуває домінуючого характеру.

Список використаних джерел:

1. Абдуллаєв М. І. Проблеми теорії держави і права: підруч. / М. І. Абдуллаєв, С. А. Комаров. – СПб.: Пітер, 2009. – 576 с.
2. Бисштрик Г. Механізм держави в системі сучасних теоретико-правових досліджень / Г. Бисштрик // Юридична Україна. – 2013. – № 10. – С. 8-14.
3. Харченко Н. П. Поняття механізму держави, наукові пошуки теоретико-правової дефініції / Н. П. Харченко // Вчені записки Таврійського національного університету ім. В.І. Вернадського. Том 20 (59). – 2009. – № 2. – С. 287-293.
4. Пікуля Т. О. Механізм держави: ретроспективний огляд та сучасні наукові тенденції визначення / Т. О. Пікуля // Право і суспільство. – 2010. – № 2. – С. 9-15.
5. Дудченко О. С. Теоретична визначеність і змістовне наповнення поняття «механізм держави» / О. С. Дудченко // Науковий вісник Херсонського державного університету. – 2016. – № 1. – С. 10-12.